

Джералдова гра

Про книгу

Цей відпочинок у віддаленому літньому будиночку мав стати ідеальним для подружжя Джералда та Джессі. Але пристрасна ніч раптом закінчилася... смертю чоловіка. Джессі залишається прикутою наручниками до ліжка в порожньому, ізольованому від світу будинку, поруч із мертвим Джералдом. Однак самотньою вона буде недовго. Найтемніші страхи та спогади придуть до її понівеченої, розщепленої свідомості. А ще прийде він — моторошний чоловік, що дивитиметься на неї з темного кутка кімнати. Хто він — привид чи схиблений убивця? Плід кошмарних дитячих спогадів Джессі, що повернувся познущатися з неї знову? І яку ціну має заплатити вона, щоб позбутися фантомів пам'яті, загрозливих гостей та неблаганних металевих наручників?

С Т І В Е Н
К І Н Г

ДЖЕРАЛДОВА ГРА

КСД

CTIBEH
KIHГ

**STEPHEN
KING**

**GERALD'S
GAME**

A NOVEL

**С Т І В Е Н
К І Н Г**

**ДЖЕРАЛДОВА
ГРА**

РОМАН

Переклад з англійської
Володимира Куча

ХАРКІВ
2022 **КСД**

КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2022

ISBN 978-617-12-9437-0 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: King S. Gerald's Game : A Novel / Stephen King. — London : Hodder & Stoughton, 1992. — 400 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

Кінг С.

К41 Джералдова гра : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. В. Куча. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2022. — 400 с.

ISBN 978-617-12-9273-4

ISBN 978-0-340-57493-5 (англ.)

Цей відпочинок у віддаленому літньому будиночку мав стати ідеальним для подружжя Джералда та Джессі. Але пристрасна ніч раптом закінчилася... смертю чоловіка. Джессі залишається прикутою наручниками до ліжка поруч із мертвим Джералдом у порожньому, ізольованому від світу будинку. Однак самотньою вона буде недовго. Найтемніші страхи та спогади придуть до її понівеченої, розщепленої свідомості. А ще прийде він — моторошний чоловік, що дивитиметься на неї з темного кутка кімнати. Хто він — привид чи схиблений убивця? Під кошмарних дитячих спогадів Джессі, що повернувся познущатися з неї знову?

І яку ціну має заплатити вона, щоб позбутися фантомів пам'яті, загрозових гостей та неблаганних металевих наручників?

УДК 821.111(73)

© Stephen King, 1992

© Depositphotos.com / biopsihoz@mail.ru, milosluz, breakermaximus, mtkang, FlashMovie, choreograph, обкладинка, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Цю книжку, з любов'ю й захопленням, присвячено шести чудовим жінкам:

Марґарет Спрус МорґаусКетрін Спрус ҐрейвзСтефані Спрус ЛеонардЕнн Спрус
ЛабріТабіті Спрус КінґМарселлі Спрус

[Седі] зібралася з силами. Неможливо описати її презирливий вираз і люту зневагу, з якими вона відповіла.

— Ви, чоловіки! Ви розпутні брудні свині! Всі ви однакові, всі! Свині! Свині!

Вільям Сомерсет Моєм. Доц¹

¹ Переклад Марії Жук. (Тут і далі — прим. пер.)

1

Джессі чула, як від жовтневого павітру, що розноситься навколо будинку, час від часу легенько погрюкують задні двері. Одвірок на осінь завжди розбухає, тож щоб зачинити двері, ними треба добряче хряснути. Цього разу вони про це забули. Вона подумала, чи не сказати Джералдові сходити й нормально зачинити двері, перш ніж вони надто захопляться, бо інакше той грюкіт винесе їй мізки. А тоді зрозуміла, наскільки це сміховинно, зважаючи на обставини. Це зіпсує всю атмосферу.

«Яку атмосферу?»

Так, хороше запитання. І коли Джералд повернув порожнистий ключ у другому замку, коли Джессі почула цокіт хвилиної стрілки над лівим вухом, то зрозуміла, що атмосферу тут берегти не обов'язково, принаймні їй. Звісно, саме тому вона взагалі помітила ті незачинені двері. У неї сексуальне збудження від ігор із бондажем довго не протривало.

Проте про Джералда такого не скажеш. Зараз на ньому була лише пара сімейок «Джокі», і Джессі не було потреби піднімати очі вище, щоб побачити, що завзяття в нього на обличчі не послабло ні на йоту.

«Це все по-дурному», — подумала вона, але ця історія не лише дурна. Також вона трохи страшна. Джессі не хотілося цього визнавати, але так уже склалося.

— Джералде, може, ну його?

Він якусь мить завагався, трішки скривившись, а тоді продовжив свій рух через кімнату до комода, що стояв ліворуч від дверей у ванну. Дорогою туди його обличчя прояснилося. Джессі спостерігала за ним, лежачи на ліжку з піднятими й розведеними руками, від чого трохи скидалася на закуту в кайдани Фей Рей, що очікує на величезну мавпу в «Кінг-Конгу». Зап'ястки Джессі було закріплено до махагонієвих стовпчиків ліжка двома парами наручників. Ланцюги дозволяли рухати руками в радіусі приблизно шість дюймів². Небагато.

Джералд поклав ключі зверху на комод — ніби два цокання хвилиної стрілки; її вуха в цілком справному стані як на пообіддя середи, — а тоді обернувся до неї. На високій білій стелі спальні над

його головою витанцьовували й колисалися сонячні брижі з поверхні озера.

— Що скажеш? Мене це вже якось зовсім не приваблює.

«Та й ніколи особливо не приваблювало», — не додала вона.

Він зауспіхався. Під вузьким удовиним мисом чорного, як вороняче крило, волосся у нього було непривітне рожеве обличчя, і та усмішка завжди здавалася їй якоюсь дивною, проте вона не звертала на це уваги. Джессі не могла до кінця збагнути, у чому ж річ, але...

«Ой, та звісно, можеш збагнути. Так він виглядає тупим. Можна буквально побачити, як із кожним дюймою тієї усмішки його IQ падає на десять балів. На максимальній її ширині твій чоловік, потужний юрист корпоративного права, схожий на завгоспа, який отримав цю роботу через програму звільнення з місцевого медичного закладу для душевнохворих».

Жорстоко, хоча й досить правдиво. Але як сказати своєму чоловікові після майже двадцяти років шлюбу, що кожного разу як він усміхається, то здається, ніби слабує на легку форму розумової відсталості. Відповідь, звісно, проста: ніяк. Та й зовсім не в усмішці річ. У нього чудова усмішка. Джессі здавалося, що саме та усмішка, тепла й доброзичлива, з самого початку переконала її сходити з ним на побачення. Вона була схожа на усмішку її батька, коли той розповідав сімейству всілякі цікаві речі, що трапилися з ним за день, попиваючи перед вечерею свій джин із тоніком.

Але зараз тут була не та усмішка. Зараз то була *посмішка* — та її версія, яку він наче береже саме для цих випадків. Джессі здогадувалася, що Джералдові, авторові цієї посмішки, вона здається вовчою. Може, піратською. З її боку, проте, коли лежиш тут із піднятими над головою руками, одягнена в самі трусики бікіні, та посмішка здається дурною. Ні... *відсталою*. Він же, врешті-решт, не якийсь там хвацький авантюрист, як ті, що в чоловічих журналах, над якими він пронидів роки лютих еякуляцій під час самотньої й ожирілої статевої зрілості. Він — юрист із завеликим рожевим обличчям, що розпливається під удовиним мисом, який невблаганно звужується до повної лисини. Просто юрист зі стоячком, що відстовбурчується, деформуючи труси. Досить посередньо деформуючи, як на те пішло.

Розмір його ерекції, однак, не відіграє особливої ролі. Особливу роль відіграє посмішка. Вона й на децицію не змінилась, а це означає, що

Джералд не сприйняв її слова серйозно. Вона ж і *мала б* протестувати. Зрештою, в цьому й полягає гра.

— Джералде, я серйозно.

Посмішка поширшала. На виду з'явилися ще кілька його дрібних зубів безвинного юриста. Рівень IQ звалився ще на двадцять-тридцять балів. І він досі її не почув.

«А ти впевнена?»

Так. Вона не вмiла читати його, наче книжку (Джессі припускала, що для цього потрібно набагато більше, ніж сімнадцять років шлюбу), але вважала, що зазвичай непогано уявляє, що діється в його голові. Думала, що це був би серйозний збій, якби вона помилялася.

«Якщо це правда, дівулю, як же він не “читає” тебе? Як же не бачить, що це не просто нова сцена в старій знайомій секс-кумедії?»

Тепер настала її черга трішки спохмурніти. Джессі завжди чула голоси в голові (мабуть, усі їх чують, хоча люди зазвичай про них не розповідають, так само як не діляться особливостями роботи свого кишківника), і більшість із них — це голоси старих друзів, приємні, наче домашні капці. Але цей був новий... і в ньому не вчувалося нічого приємного. Це був сильний голос, що звучав молодо й жваво. А також нетерпляче. Тепер він заговорив знову, відповідаючи на власне запитання.

«Проблема не в тому, що він *не може* тебе “читати”. Просто іноді, дівулю, він цього не хоче».

— Джералде, правда, я не в настрої. Візьми ключі й відімкни мене. Зробимо щось інше. Якщо хочеш, я буду зверху. Або можеш просто лягти, завести руки за голову, а я тебе, ну, знаєш, навпаки.

«А ти впевнена, що хочеш цього? — запитав новий голос. — Дійсно впевнена, що взагалі хочеш ще будь-коли займатися хоч якимось сексом із цим чоловіком?»

Джессі заплющила очі, ніби цією дією могла якось змусити голос замовкнути. Коли вона знову їх розплющила, Джералд стояв у ногах ліжка, а спереду його труси стирчали, ніби ніс корабля. Ну... радше, мабуть, дитячого іграшкового човника. Посмішка ще більше розпливлася, відкриваючи з обох боків останні кілька зубів — тих, що з золотими коронками. Та дурна посмішка їй не просто не подобається, усвідомила Джессі. Вона варта зневаги.

— Я відпущу тебе... якщо ти гарно, дуже гарно поводитимешся. Будеш слухняною, Джессі?

«Банально, — прокоментував це той новий прямолінійний голос. — *Très*³ банально».

Він заклав великі пальці за пояс трусів, наче якийсь дурнуватий стрілець. «Жокейчики» спустилися швидко, тільки-но встигли подолати чималий рятівний круг із жиру навколо талії. І ось той орган, голий. Не грізний рушій кохання, з яким вона вперше зіткнулася в підлітковому віці на сторінках «Фенні Гілл»⁴, а щось лагідне, рожеве, обрізане. П'ять дюймів абсолютно нічим не примітної ерекції. Два чи три роки тому, під час однієї з нечастих поїздок у Бостон, Джессі побачила фільм, що називався «Живіт архітектора». «Так. А тепер я дивлюся на “Пеніс адвоката”», — подумала вона. І закусила зсередини щоку, щоб придушити сміх. Сміятися в цю мить було б нерозумно.

Їй дещо спало на думку, і вмить будь-яке бажання сміятися зів'яло. Думка така: він не розуміє, що вона серйозно, тому що її, Джессі Мейгут Берлінгейм, дружини Джералда, сестри Медді й Вілла, доньки Тома й Саллі, матері нікого, для нього насправді й немає зовсім. Вона щезла звідси в ту ж мить, коли ключі тихенько сталеве клацнули в замках наручників. У нижній шухляді Джералдового стола на місці журналів із пригодницькими історіями, які тішили його в підліткові роки, з'явився стос порнографічних, де жінки в самих лише перлах стоять навколішки на килимах із ведмежих шкур, а ззаду їх грають чоловіки з секс-агрегатами, на тлі яких Джералдів має вигляд моделі типорозміру Н0⁵. На зворотах цих журналів, поміж 900-ми номерами сексу по телефону, були оголошення про надувних жінок начебто анатомічно правильної форми — чи не найхимерніше поняття з тих, про які Джессі коли-небудь чула. Тепер вона собі уявила цих наповнених повітрям ляль, їхню рожеву шкіру, мультяшні тіла без жодних рис та пласкі обличчя і відчула подив від усвідомлення правди. То був не страх, не зовсім страх, але всередині щось енергійно заблимає, і краєвид, який відкрився від цього стробоскопа, лякав безмір більше, ніж ця дурна гра чи те, що цього разу вони бавляться в неї в літньому будинку біля озера, хоч літо вже давно скінчилося й повернеться аж за рік.

Та всі ці думки зовсім не вплинули на її слух. Тепер вона почула бензопилу, що гарчала в лісі десь на великій відстані від них — мабуть, миль зо п'ять, не менше. Поруч же, посеред плеса озера Кашвакамак, запізнило починаючи щорічну міграцію на південь, у блакитне жовтневе небо здуріло заклекотала гагара. Ще ближче, десь на північному березі, загавкав собака. Звук був огидний, тріскучий, проте Джессі він дивним чином заспокоїв. Він свідчив, що тут є ще хтось, хоч зараз і будній жовтневий день. Окрім цих звуків, залишався тільки грюкіт об роздутий одвірок дверей, що хилиталися, ніби старий зуб у зогнилих яснах. Джессі відчувала: якщо ще довго доведеться це слухати, то вона здуріє.

Джералд, на якому тепер не було нічого, крім окулярів, укліяк на ліжку й почав підповзати до неї. Його очі не втратили блиску.

Джессі припускала, що саме через той блиск продовжувала грати в гру ще довго після того, як вдовольнила первинну цікавість. Вона багато років уже не бачила, щоб Джералд дивився на неї з такою пристрасстю. Виглядає вона незлецьки — Джессі вдалося не набрати ваги й більш-менш зберегти фігуру, — проте Джералдів інтерес до неї все одно потроху спав. Вона припускала, що частково в цьому можна звинуватити алкоголь, — зараз він п'є значно більше, ніж коли вони одружилися, — проте знала, що причина не лише в цьому. Яке там старе прислів'я: чим більше людину знаєш, тим більше недоліків у ній бачиш? Це не мало б діяти на чоловіків і жінок, що кохають одне одного, принаймні якщо вірити поетам романтизму, яких вона читала на вступі до англійської літератури, проте з роками по закінченні коледжу Джессі виявила, що є певні реалії життя, про які Джон Кітс і Персі Шеллі не писали. Але, звісно ж, вони померли набагато молодшими, ніж вони з Джералдом зараз.

Та просто тут і зараз усе те не мало особливого значення. Важило, мабуть, те, що вона бавилася в гру довше, ніж насправді хотіла, тому що їй подобалися хтиві вогники в очах чоловіка. Так вона почувалася молодою, гарною й жаданою. Але...

«...але якщо ти справді думаєш, ніби він бачить тебе, коли в очах у нього горять ті вогники, то тебе, дівулю, обманули. Або, можливо, ти обманула себе. І, можливо, тепер тобі треба вирішити — дійсно, посправжньому вирішити, — чи збираєшся ти й надалі миритися з цим приниженням. Бо ж хіба не саме так ти відчуваєшся? Приниженою?»

Вона зітхнула. Так. Саме так вона й відчувається.

— Джералде, я *справді* не жартую, — промовила вона вже голосніше, і вперше вогники в очах затремтіли.

Добре. Здається, він таки чує її. Тож, можливо, все досі нормально. Не чудово, бо минуло вже дуже багато часу відтоді, як можна було б сказати, що все чудово, але нормально. А тоді вогники спалахнули знову, а за мить повернулася й ідіотська посмішка.

— Я навчу тебе, горда красуне моя, — сказав він.

Дійсно це *сказав*, вимовляючи «красуне», ніби якийсь поміщик із паршивенької вікторіанської мелодрами.

«Ну то дай йому це зробити. Просто дай зробити своє, і все закінчиться».

Це був набагато звичніший голос, і Джессі збиралася дотриматися його поради. Вона не знала, чи схвалила б таке рішення Глорія Стайнем⁶, проте не переймалася цим. Ця порада приваблювала абсолютною практичністю. Нехай він зробить своє, і все закінчиться. QED⁷.

А тоді його долоня — м'яка, з короткими пальчиками й шкірою рожевою, як на кінчику пеніса, — потяглася й ухопила її за груди, і зненацька щось усередині неї ляснуло, ніби перенапружене сухожилля. Джессі різко смикнула стегнами й спиною вгору, відбиваючись від руки.

— Лиши мене, Джералде. Відімкни ці ідіотські наручники й відпусти мене. Це все перестало бути приємно ще минулого березня, коли й сніг не зійшов. Я не відчуваю сексуально. Я відчуваю дурнувато.

Цього разу Джералд почув усі слова до останнього. Вона це зрозуміла, бо в нього з очей усі вогники вмить зникли, ніби їх задуло шквальним вітром. Джессі здогадалася, що два слова, якими нарешті вдалося до нього достукатися, — це «ідіотські» та «дурнувато». Колись він був товстуном у грубих окулярах, хлопцем, що не бував на побаченнях до вісімнадцяти років, коли почав строгу дієту й заняття спортом, щоб придушити оперізувальний жир до того, як жир придушить його. На другому курсі коледжу Джералд міг би описати своє життя як «більш-менш під контролем» (так, наче життя — принаймні його життя — це брикливий мустанг, якого слід

приручити), проте Джессі знала, що шкільні роки були для нього атракціоном жахів і залишили щедрю спадщину презирства до себе й підозріливості до інших.

Успіх у корпоративному праві (і шлюбі з нею, оскільки Джессі вважала, що це також відіграло свою роль, можливо, навіть ключову) ще більше відновив упевненість у собі й самоповагу, проте Джессі підозрювала, що деякі кошмари цілком не щезли. Десь у глибоких закопелках розуму хулігани досі смикають його ззаду за труси в кабінеті для самотійних занять, досі сміються на фізкультурі з Джералдової нездатності до будь-яких фізичних вправ, окрім дівчачих відтискань, і є слова — «ідіотський» і «дурнуватий», наприклад, — які воскрешають усе те, наче школа скінчилася щойно вчора... або принаймні так їй здається. Психологи бувають надзвичайно дурними в деяких речах, мало не навмисно дурними, як їй часто спадало на думку, проте коли йдеться про живучість певних спогадів, вони не помиляються, міркувала Джессі. Є спогади, що годуються людським розумом, ніби злі п'явки, і певні слова, як-от «ідіотський» і «дурнуватий», можуть миттю повернути їх до в'юнкого, збудженого життя.

Джессі очікувала на укол сорому через те, що отак ударила нижче пояса, і втішилася — чи, може, розслабилася, — бо уколу не було. «Мабуть, я вже змучилася прикидатися», — подумала вона, і ця думка привела до іншої: вона може мати власні уявлення про секс, і в такому разі всі ці штучки з наручниками точно до них не належать. Від них вона почувається приниженою. Сама ця ідея її принижує. Ну як сказати, під час кількох перших експериментів — із шарфами — було якесь ніякове збудження, ну й кілька разів у неї був мультиоргазм, що для Джессі рідкість. Але все одно, були побічні ефекти, на які вона не звертала уваги, і відчуття приниження — лише один з них. Після кожної з ранніх версій Джералдової гри її переслідували свої жахіття. Джессі прокидалася від них спітнілою й захеканою, а обидві долоні були глибоко занурені в розвилку промежини й скручені в міцні кулачки. Вона пам'ятала лише один із кошмарів, і цей спогад був далекий, розмитий: вона гола-голісінька грала в крокет, і раптом гасло сонце.

«Не зважай на це, Джессі. Про все те можеш подумати в інший день. Наразі найважливіше, щоб він тебе відпустив».

Так. Тому що це не їхня гра. Це повністю його гра. Джессі продовжувала грати в неї лише через те, що так хотів Джералд. Але тепер цього недостатньо.

На озері знову самотньо закричала гагара. На зміну тупоумній очікувальній посмішці у Джералда на обличчі з'явився похмурий вираз невдоволення. «Ти мою іграшку зламала, суко», — промовляв він.

Джессі почала згадувати, коли востаннє добре роздивилася той вираз. У серпні Джералд прийшов до неї з глянцевою брошурою, тицьнув на те, чого йому хотілося, а вона відповіла, що так, звісно, якщо йому хочеться «порше», він може купити собі «порше», вони, безумовно, можуть *дозволити* собі «порше», проте вона думає, що більше користі йому буде від купівлі членської картки спортивно-оздоровчого клубу «Форест-Авеню», чим він погрожував останні два роки.

— Твоє тіло зараз не зовсім для «порше», — сказала була вона.

Джессі чудово розуміла, що використовує не найдипломатичніші слова, проте відчувала, що не час для дипломатії. Ну і ще Джералд роздратував її до такого стану, що його почуття їй абсолютно ніяк не всралися. Таке відбувалося дедалі частіше останнім часом, і це її лякало, проте Джессі не знала, що з цим робити.

— І що б це мало означати? — холодно запитав він.

Вона не завдала собі труда відповісти. Джессі з досвіду знала, що коли Джералд ставить такі запитання, вони майже завжди риторичні. Головний посыл — у простому підтексті: «Ти засмучуєш мене, Джессі. Ти не граєш у мою гру».

Проте в тому випадку — який, мабуть, слугував незапланованим розігрівом для цього — вона таки вибрала проігнорувати підтекст і відповісти на запитання.

— Це означає, що тобі все одно цієї зими буде сорок шість, і «порше» цього не змінить, Джералде... і в тебе все одно буде тридцять зайвих фунтів⁸.

Жорстоко, так, але Джессі могла б і вчинити щось зовсім невинуватим, могла б переповісти Джералдові образ, що спалахнув у неї перед очима, коли вона зиркнула на фотографію спортивного автомобіля в глянцевої брошурі, яку він їй вручив. У ту частку секунди вона побачила тлустого хлопчика з рожевим обличчям і вдовиним

мисом, що застряг в автомобільній камері, яку приніс із собою до старої ковбані.

Джералд вихопив брошуру з її рук і подався геть, не зронивши й слова. Відтоді питання «порше» більше не порушувалося... проте вона часто бачила його в Джералдовому погляді під назвою «ми невдоволені».

Зараз Джессі бачила ще промовистішу версію того погляду.

— Ти ще тоді сказала: «Звучить цікаво». Саме такими словами. «Звучить цікаво».

Чи дійсно вона так сказала? Мабуть, так. Але то була помилка. Маленький ляпсус, просто трішки підсковзнула на банановій шкірці. Звісно. Але як сказати таке своєму чоловікові, коли він відкопав нижню губу, ніби малятко Г'юї⁹, що вже приготувалося до істерики?

Джессі не знала, тож опустила очі... і побачила те, що їй зовсім не сподобалося. Джералдів маленький друг не поник навіть трішки. Очевидно, не почув про зміну планів.

— Джералде, я просто не...

— ...не маєш настрою? Оце так пасаж. Я спеціально на цілий день звільнився. А якщо ми тут лишимося на ніч, то і завтрашній ранок доведеться розчистити. — Він якусь мить міркував про це, після чого повторив: — Ти казала: «Звучить цікаво».

Вона почала розгортати свої виправдання, ніби старі й затерті карти в покері («Так, але зараз у мене болить голова. Так, але зараз у мене ті гадські передменструальні болі. Так, але я жінка, тому маю право передумати. Так, але тепер, коли ми тут, у цій безлюдній відстороні, ти мене лякаєш, ти мене перелякав, о превеликий, прекрасний варваре мій»), побрехеньки, що йому підгодовували або хибні уявлення, або его (часто це взаємозамінні речі), та не встигла Джессі вибрати карту, хоч якусь, озвався той новий голос. Це вперше він заговорив з її вуст, і Джессі захоплено відзначила, що в повітрі він звучить точнісінько так само, як і в неї в голові: сильно, сухо, рішуче, впевнено.

А ще він був незвично знайомим.

— Ти маєш рацію. Мабуть, я *справді* так сказала, але я мала на увазі, що цікаво тікати за місто з тобою так, як колись, до того як ти став серйозним босом, як інші типи А¹⁰. Я подумала, що було б непогано, якби ми трохи пововтузилися, тоді посиділи на терасі

й насолоджувалися тишею. Може, пограли б трохи в скрабл, коли сонце зайде. То як, Джералде, це моє правопорушення дає підстави для судового переслідування? Як думаєш? Скажи, бо я дуже хочу знати.

— Але ти сказала...

За останні п'ять хвилин вона різними словами пояснила йому, що хоче звільнитися від цих сраних наручників, а він досі її не відпустив. Нетерплячка переросла в лють.

— Господи, Джералде, мені це перестало бути цікаво майже одразу, як ми почали, і якби ти не був дурним як пень, то зрозумів би це!

— Цей язик твій. Мудрагельний саркастичний язик. Іноді мене так драгує...

— Джералде, коли ти на чомусь зациклюєшся, солодким і приємним голоском до тебе не достукаєшся. Це я винна?

— Я не люблю, коли ти така, Джессі. Взагалі не люблю, коли ти така.

Справи мінялися, з поганих ставали гіршими, а тепер просто жахливими, а найстрашніше те, з якою швидкістю це відбувається. Раптом Джессі відчула сильну втому, і їй згадався рядок зі старої пісні Пола Саймона: «Не потрібна ця скажена любов». У яблучко, Поле. Ти, може, і коротун, але хоч не дурний.

— Знаю, що не любиш. І це нормально, але зараз питання в цих наручниках, а не в тому, наскільки тобі подобається чи не подобається, коли я тобі кажу, що передумала стосовно чогось. Я хочу зняти ці кайданки. Ти мене чуєш?

Ні, сяйнула їй страшна думка. Він не чує. Джералд відстає від неї на крок.

— Ти ж просто така, бляха, *непослідовна*, така, бляха, *саркастична*. Я люблю тебе, Джесс, але просто ненавиджу це твоє кляте *єхидство*. Завжди ненавидів.

Він протер лівою долонею надутий пуп'янок рота й сумно подивився на неї — бідний, обманутий Джералд, нав'ючений жінкою, яка потягла його сюди, в лісову первісність, і зреклася своїх сексуальних зобов'язань. Бідний обманутий Джералд, який досі навіть пальцем не ворухнув, щоб узяти ключі з комода біля дверей у ванну.

На зміну ніяковості прийшло інше — це відчуття кралося в неї за спиною, якщо можна так сказати. Ніяковість перетворилася на суміш люті і страху, яку Джессі відчувала в житті лише раз. Коли їй було

близько дванадцяти років, її брат Вілл зробив їй нижній ляпанець на вечірці з нагоди дня народження. Це побачили всі подруги, і вони сміялися. «Ги-ги-ги, дюже шмішно, синьйоре, думаю я». Їй, проте, не було смішно зовсім.

Вілл сміявся найголосніше, так енергійно, що аж зігнувся, поклавши долоні на коліна, а волосся звисало йому над обличчям. Тоді десь рік минув відтоді, як «Бітли», «Роллінги», «Серчерз» та всі інші стали популярними, тож у Вілла було вдосталь волосся, яке б могло так висіти. Мабуть, воно прикрило йому вид на Джессі, бо він навіть не здогадувався, як вона розлютилась... а він же за звичних обставин чудово розумів її зміни настрою та вдачі. Він сміявся, доки та піна емоцій настільки не переповнила її, що Джессі зрозуміла: вона або щось зробить, або вибухне. Тож вона стиснула кулачок і, коли її любий брат нарешті підняв голову й подивився на сестру, вмазала йому по зубах. Удар збив його з ніг, ніби кеглю для боулінгу, і він голосно розплакався.

Пізніше Джессі переконувала себе, що він плакав радше від несподіванки, ніж від болю, проте знала, навіть у дванадцять років, що це не так. Вона зробила йому боляче, дуже боляче. Нижня губа Вілла тріснула в одному місці, верхня — у двох, і Джессі зробила йому дуже боляче. А чому? Тому що він вчинив щось дурне? Але йому й самому було лише дев'ять того дня, а в такому віці всі діти дурні. Ні, це не через дурість. Це через її страх: якщо вона нічого не зробить із тією гидкою зеленою піною люті й сорому, те шумовиння

(загасить сонце)

призведе до вибуху. Правда, яку вона вперше розкрила того дня, полягала от у чому: у ній є криниця, вода в ній отруйна, і, ляснувши Джессі, Вільям опустив туди відро, яке потім піднялося, наповнене нечистотами й в'юнистим гидом. Вона ненавиділа його за це й припускала, що саме та ненависть змусила її вдарити. Та глибина налякала її. Тепер, через стільки років, Джессі зрозуміла, що той страх не зник... але це досі її злило.

«Ти не загасиш сонце, — подумала вона, ані найменшої гадки не маючи, що це означає. — Здохнеш, але не загасиш».

— Я не хочу сперечатися через якісь дрібниці, Джералде. Просто візьми ключі від цих блядських штук і відімкни мене!

А тоді він сказав дещо настільки приголомшливе, що спершу Джессі навіть не змогла осягнути ці слова:

— А що, як я цього не зроблю?

Першою привернула увагу зміна тону. Зазвичай Джералд говорив грубуватим, непривітним та енергійним голосом: «Я тут керую, і з цим нам усім вельми пощастило, правда?» — проголошував цей тон. Але йому на зміну прийшло низьке муркотання, якого Джессі раніше не чула. В очі повернулися вогники — гарячі, маленькі, що колись давно збуджували її, наче прожектори. Розгледіти ті вогники було важко — за оправленими золотом окулярами він звузив очі до набряклих щілин, — але вони там були. Так, безумовно.

Ну і ще була дивна ситуація з його маленьким другом. Дружок не поникнув навіть трішечки. Здавалося, він тримається пряміше, ніж вона будь-коли пам'ятала... хоча це, напевно, лише уява.

«Справді так думаєш, дівулю? А я ні».

Джессі опрацювала всю цю інформацію, перш ніж повернутися до останніх слів, які він промовив, — того неймовірного запитання. «А що, як я цього не зроблю?» Цього разу вона не звернула уваги на тон, зосередилася на сенсі сказаного і, повністю зрозумівши ці слова, відчула, як лють і страх посилюються ще на одну поділку. Десь у криницю знову спускається відро, щоб знову зачерпнути того слизу — мерзенну порцію сповненої мікробами води, майже такої ж отруйної, як болотна мідноголова.

Двері кухні знову грюкнули об одвірок, а в лісі знову загавкав пес, цього разу близько, як ніколи. Звук був тріскучий, відчайдушний. Якщо таке слухати довго, мігрень не забариться, жодних сумнівів.

— Джералде, послухай, — почувла вона, як промовляє її новий сильний голос.

Джессі усвідомлювала, що цей голос міг би дібрати й кращий час, щоб порушити тишу, — врешті-решт, вона ж на безлюдному північному березі озера Кашвакамак, прикута кайданками до стовпців ліжка, одягнута лише в тонкі нейлонові трусики, — але все одно насолоджувалася ним.

— Ти мене слухаєш? Я знаю, що останнім часом ти рідко слухаєш, коли я говорю, але цього разу дуже важливо, щоб ти мене почув. Отже... ти мене слухаєш нарешті?

Він стояв на колінах на ліжку й дивився на Джессі так, наче вона — якийсь раніше не відкритий вид жуків. Його щоки, на яких звивалися складні мережі дрібних багряних ниточок (вона їх вважала Джералдовими алкогольними плямками), розчервонілися до майже фіолетової барви. Схожий прокіс перетинав чоло. Колір був настільки темний, а форма настільки чітка, що він скидався на родимку.

— Так, — відповів Джералд, і через цей новий муркїтливий голос слово перетворилося на «та-а-ак». — Я тебе слухаю, Джессі. Слухаю дуже уважно.

— Добре. Тоді підійди до комода й візьми ключі. Спочатку відімкнеш оцей, — вона побрязкала правим зап'ястком об узголів'я, — а тоді оцей. — Так само побрязкала лівим. — Якщо ти зараз це зробиш, ми зможемо трошки зайнятися нормальним безболісним сексом із взаємним оргазмом, а тоді повернутися до нашого нормального безболісного життя в Портленді.

«І нікчемного, — подумала вона. — Ти забула додати. Нормального, безболісного й нікчемного життя в Портленді». Мабуть, саме так і є, або, можливо, це трішки надмірна драматизація (коли ти прикута до ліжка, драматизація якось сама собою виходить, помалу усвідомлювала Джессі), проте, мабуть, у будь-якому разі добре, що вона не вимовила те слово. Це означає, що той новий прямолінійний голос не такий уже й нестримний. А тоді, ніби заперечуючи цю думку, Джессі почула, як той голос — зрештою, *власний* її голос — починає підніматися з недвозначними ритмами й пульсаціями люті.

— Але якщо ти не припиниш клеїти дурня й дражнити мене, я звідси поїду прямісінько до сестри, дізнаюся, яка там адвокатка займалася її розлученням, і подзвоню їй. Я не жартую. *Я не хочу грати в цю гру!*

А тоді відбулося щось фантастичне, чого вона б не очікувала й за мільйон років: посмішка повернулася йому на обличчя. Вона здійнялася, наче субмарина, що нарешті досягла союзних вод після довгих і небезпечних поневірянь. Хоча навіть не це було посправжньому фантастичним. Насправді вражало те, що посмішка більше не надавала Джералдові безневинно-пригальмованого вигляду. Тепер він скидався на небезпечного безумця.

Долонею він знову потягнувся вперед, погладив її ліву грудь, а тоді боляче стиснув. Закінчив цю неприємну справу, щипнувши її за пипку,

чого раніше ніколи не робив.

— Ай, Джералде! Мені боляче!

Він серйозно і вдячно кивнув, і цей жест чудово ужився з тією страшною посмішкою.

— Це чудово, Джессі. Оце все. Ти могла б акторкою бути. Або дівчиною за викликом. З тих, дорожчих. — Він повагався, тоді додав: — Це типу комплімент.

— Господи, що ти мелеш?

Але Джессі непогано усвідомлювала, що знає відповідь. Тепер вона по-справжньому злякалася. У спальні щось лихе вирвалося з-під контролю. І розкручується, ніби чорна дзиґа.

Проте вона також була люта — така ж, як у день, коли Вілл її ляснув. Джералд буквально засміявся.

— Що я мелю? Я тобі мало не повірив. Ось що я мелю.

Він опустил руку їй на праве стегно. А тоді знову заговорив, енергійно й химерним чином по-діловому:

— То як, ти їх сама розведеш, чи це мені зробити? Це також частина гри?

— Відпусти мене!

— Відпущу... потім.

Він викинув уперед другу руку. Цього разу вщипнув праву грудь, та так сильно, що нервові закінчення спалахнули білими іскорками аж по всьому стегну.

— А зараз розведи свої чудові ніжки, горда красуне моя!

Джессі уважніше роздивилася його й побачила страшну річ: він знає. Джералд знає, що вона не прикидається, ніби не хоче продовжувати.

Він знає, але вирішив не *знати*, що знає. Людина так може?

«Ще й як, — відповів прямолінійний голос. — Коли ти велике, доскоцисте цабе в найбільшій на північ від Бостона й на південь від Монреалю юридичній компанії корпоративного права, думаю, ти можеш знати все, що захочеш, і не знати теж усе, що не захочеш. Думаю, в тебе тут більша проблема, дорогенька. Така проблема, через яку закінчуються шлюбні. Краще зціп зуби й примружся, бо мені здається, тебе очікує одне *пиздецьке* щеплення».

Та посмішка. Гидка, зла посмішка.

Вдає невідання. І з такою силою, що потім зміг би пройти перевірку на детекторі брехні з цього приводу. «Я думав, що все те — частина гри, — сказав би Джералд, весь такий ображений і круглоокий. — Я серйозно так думав». А якщо вона натисне, чавлячи його своїм гнівом, він зрештою спуститься до найстарішої захисної стратегії... і огорнеться нею, ніби ящірка в тріщині каменю: «Тобі ж сподобалося. Я знаю, що сподобалося. Просто визнай це».

Прикривається невіданням. Знає, але все одно планує продовжувати. Він прикував її до ліжка, зробив це з її ж допомогою, а тепер, бля пиздець, навіщо товкти воду в ступі, тепер він збирається її згвалтувати, по-справжньому *згвалтувати*, поки грюкають двері, гавкає собака, ричить бензопила, а на озері йодлем клекоче гагара. Він дійсно збирається це зробити. Канешно, пацани, ги-ги-га-га, якщо вона не брикала під тобою, як та вужиця на пательні, то ти, щитай, і не їбався ніколи. А якщо вона таки *поїде* до Медді, коли його сеанс приниження закінчиться, то Джералд наполягатиме, що про згвалтування навіть і не думав.

Він поклав свої рожеві долоні їй на стегна й почав розводити ноги. Джессі не пручалася. Принаймні на якусь мить вона була надто нажахана й шокована всім цим дійством, щоб особливо пручатися.

«І це найправильніша поведінка, — озвався всередині більш знайомий голос. — Просто полеж собі тихенько, й хай він спустить своє молочко. Зрештою, навіщо робити з цього проблему? Він це вже тисячу разів робив, і ти ніколи від цього не вертала. Якщо раптом забула, вже минуло добряче років, відколи ти була скромною незайманкою».

А що станеться, якщо вона не послухається й не дотримається поради того голосу? Яка альтернатива?

Ніби у відповідь на це запитання у голові в неї виникла жахлива картинка. Джессі побачила себе, яка дає свідчення в суді в шлюбнорозлучних справах. Вона не знала, чи в Мейні ще є такі суди, проте це ніяк не затьмарювало образу. Вона побачила, що одягнута в костюм консервативно-рожевого кольору від Донни Каран, а під костюмом — персикова блузка. Коліна й щиколотки — строго близько зведені. На колінах — біла сумочка-клатч. Джессі побачила, як відповідає судді, схожому на небіжчика Гаррі Різонера¹¹, мовляв, так, вона справді супроводила Джералда до їхнього літнього будиночка

з власної волі, так, також із власної волі дозволила йому прикувати себе до ліжка двома парами наручників «Кріг», і так, як на те пішло, вони вже *гнали* в такі ігри раніше, хоча в будиночку на озері — ніколи.

Так, ваша честь. Так.

Так, так, так.

Поки Джералд продовжував розводити їй ноги, Джессі почула, як сама відповідає судді, схожому на Гаррі Різонера, про те, як вони почали з шовкових шарфів, і про те, як вона дозволила грі тривати, від шарфів до мотузок, а згодом і кайданок, хоча це її швидко втомило. Фактично остогидло. Остогидло настільки, що Джессі дозволила Джералдові відвезти її за шістдесят три милі з Портленда до озера Кашвакамак у будній день у жовтні. Настільки опротивіло, що вона знову дозволила йому прикувати себе, наче пса. Настільки воно набридло, що на ній були лише нейлонові трусики, такі просвітчасті, що крізь них можна читати рекламну рубрику «Нью-Йорк Таймс». Суддя в усе це повірить і глибоко їй співчуватиме. Звісно ж. А хто б не співчував? Джессі бачила, як стоїть на місці для свідчень і говорить: «Отже, я лежала на ліжку, прикута до нього, на мені не було нічого, крім трусиків від “Вікторія Сікрет”, і я усміхалась, але в останню хвилину передумала, і Джералд знав про це, тому це згвалтування».

Так, сер, саме так воно й буде. Мамою клянуся.

Розвіявши цю жахливу фантазію, Джессі побачила, що Джералд смикає її за труси. Він стояв на колінах у неї між ногами, обличчя таке вчене, що виникала спокуса подумати, ніби він планує складати кваліфікаційний іспит на звання адвоката, а не взяти свою неохочу дружину. По підборіддю з середини товстої нижньої губи збігав ручай білої слини.

«Дозволь йому, Джессі. Нехай спустить своє молочко. Це через те, що в яйцях, він сходить з розуму, сама знаєш, лише тому. Вони всі від цього дуріють. Коли він позбудеться цього, зможеш знову з ним поговорити. Зможеш розібратися з ним. Тому не влаштовуй бучу... просто полей собі й дочекайся, доки він вижене біса».

Гарна порада, і, мабуть, вона дотрималася б її, якби не присутність чогось нового всередині. Ця безіменна новоприбула, очевидно, вважала, що звичне джерело порад Джессі — голос, який вона з роками звикла називати Господинька Берлінгейм, — насправді сцикуха найвищої проби. Джессі ще могла дати речам іти своєю

чергою, проте одночасно сталися дві події. По-перше, вона усвідомила, що, хоч руки й прикуті до ліжка, ноги вільні. Тільки-но вона це зрозуміла, цівка слини звисла Джералдові з підборіддя. Вона якусь мить там повисіла, видовжуючись, а тоді впала Джессі на живіт, одразу над пупком. Щось у цьому відчутті було знайоме, і її охопило жахливої сили дежавю. Кімната навколо ніби потемніла, наче всі вікна, включно зі стельовим, замінили на панелі тонованого скла.

«Це його кінча, — подумала вона, хоча й чудово знала, що це не так. — Це його блядська кінча».

Реакція Джессі була націлена не стільки на Джералда, скільки на те мерзенне відчуття, що переливалося з глибини розуму. Цілком буквально вона діяла не роздумуючи, а просто брикнула з інстинктивною панічною огидою жінки, яка усвідомлює: те, що тріпоче, заплутавшись у неї в волоссі, — це кажан.

Вона смикнула ноги до себе, ледь не вціливши правим коліном у його підборіддя, а тоді вистрелила босими ступнями, наче поршнями. Подошва й підйом правої стопи глибоко врізалися йому у випин живота. П'ята лівої вдубасила по твердому кореню пеніса та яєчках, що звисали, наче бліді стиглі фрукти.

Джералд хитнувся назад, дупа опустилася на грубі безволосі литки. Він закинув голову назад, обличчям до стельового вікна й білої стелі, що світилася сонячними зайчиками, і високо й хрипко закричав. Водночас на озері знову скрикнула гагара, ніби диявольськи заперечуючи. Джессі все це прозвучало, мов одна людина в парі співчуває іншій.

Джералдові очі вже не були звужені, та й не світилися також. Вони були широко розплющені, блакитні, як сьогоднішнє бездоганне небо (думка про те, щоб побачити те небо над по-осінньому порожнім озером, стала вирішальним чинником, коли Джералд потелефонував з офісу й сказав, що відклав справи і чи не хотіла б вона з'їздити в їхній літній будинок принаймні на день, а можливо, лишитися на ніч), і світилася в них лише зболена лють, на яку Джессі було важко дивитися. Обабіч шиї випиналися шворки сухожиль. Джессі подумала: «Я їх не бачила ще з того дощового літа, коли він покінчив із садівництвом і вибрав собі натомість інше хобі — “Джей Дабл'ю Дент”¹²».

Його крик почав слабшати. Здавалося, ніби хтось із дистанційним пультом від Джералда збавляє звук. Звісно, це не так, бо він кричав якось немислимо довго, секунд тридцять, і вже став видихуватися. «Я, мабуть, добряче йому вмастила», — подумала Джессі. Червоні крапочки на щоках і прокіс на лобі набирали фіолетової барви.

«Так! — злякано заголосила Господинька. — Ти справді дуже сильно його вдарила!»

«Ага, нормально так зацідила, правда?» — вдоволено відзначив новий голос.

«Ти вдарила свого чоловіка по яйцях! — закричала Господинька. — Заради Бога, яке ти маєш право так робити? Яке ти маєш право навіть жартувати про це?»

Джессі знала відповідь на це запитання або думала, що знає: вона так вчинила тому, що чоловік збирався з'валтувати її, а пізніше списати це на неправильно відчитаний сигнал між двома гармонійними одруженими людьми, що бавилися в невинну секс-гру. «То все через гру, — стенаючи плечима, сказав би він. — Це все гра винна, а не я. Джесс, можемо більше не грати, якщо не хочеш». Знаючи, звісно, що жодна його пропозиція більше ніколи не змусить її заплести руки в кайданки. Ні, останній раз виявився вирішальним. Джералд це знав і вирішив скористатися на повну.

Чорна річ, присутність якої в кімнаті відчувала Джессі, вирвалася з-під контролю, як вона й боялася. Джералд ще начебто кричав, хоча з його зморщеного зболеного рота не долинали жодних звуків (принаймні вона не чула). Його обличчя настільки переповнилося кров'ю, що подекуди здавалося чорним. Джессі бачила його яремну вену (а можливо, сонну артерію, якщо це важливо в такі моменти), яка шалено пульсувала під акуратно виголеною шкірою на горлі. Яка б судина то не була, здавалося, вона от-от вибухне, і Джессі вколов страх.

— Джералде? — голос звучав слабко й непевно, ніби в дівчинки, яка розбила щось цінне на дні народження подруги. — Джералде, з тобою все добре?

Звісно, дурне запитання, неймовірно дурне, але його поставити було набагато простіше, ніж ті, що вже роїлися в голові: «Джералде, тобі погано? Джералде, ти не вмираєш?»

«Звісно ж, не вмирає, — нервово пробурмотіла Господинька. — Так, ти його вдарила, справді дуже сильно, і тобі має бути соромно, але він не помре. Ніхто тут не *помре*».

Зморщений і випнутий рот продовжував безгучно тремтіти, але на запитання він не відповів. Одна долоня була притиснута до живота, інша прикривала уражені тестикули. Потім обидві долоні повільно піднялися й зупинилися одразу над лівим соском. Вони осіли там, наче парочка пухленьких рожевих пташок, що надто втомилися й не можуть летіти далі. Джессі помітила, як на круглому животі її чоловіка проступають обриси босої ступні — її босої ступні. На тлі рожевої шкіри цей знак яскраво вирізнявся і обвинувачував.

Джералд видихав, принаймні намагався видихнути, обдаючи її стійким чадом, що відгонив гнилою цибулею. «Це додаткове дихання, — подумала вона. — Останні десять відсотків легень відведено для додаткового дихання, здається, так у школі на біології говорили? Так, здається. Додаткове дихання, легендарний останній вдих потопельників і задушених. Як тільки ти його видихаєш, то або непритомнієш, або...»

— Джералде! — скрикнула вона різким, сварливим голосом. — Джералде, *дихай!*

Його очі вибалушилися, ніби дві скляні блакитні кульки, що застрягли в грудці пластиліну, і він спромігся на малесенький ковток повітря. Завдяки цьому Джералд промовив їй останнє слово, цей чоловік, який, іноді здавалося, цілком зітканий зі слів.

— ...серце...

Оце й усе.

— *Джералде!* — Тепер до злості в голосі додався шок, і Джессі кричала, наче стара діва на посаді шкільної вчительки, яка захопила фліртуна з другого класу, що задер їй спідницю, демонструючи хлопцям зайчиків на трусах. — *Джералде, перестань корчити придурка й дихай, бляха-муха!*

Джералд не дихав. Натомість його очі закотилися, відкриваючи жовтуваті білки. Язик зі звуком пердіння вибився з рота. Зі здутого пеніса дугою вилетів струмінь каламутної оранжевуватої сечі, і її коліна й стегна обдало гарячково теплими краплями. Джессі довго й пронизливо закричала. Цього разу вона свідомо не відзначила, як

смикає за кайданки, як із їх допомогою намагається відтягнутися назад, наскільки це можливо, химерно скручуючи під собою ноги.

— *Припини, Джералде! Припини, доки не впав з лі...*

Пізно. Навіть якщо він досі чув її, у чому раціональна частина розуму сумнівалася, стало вже запізно. Він вигнувся назад, дугою вихиляючи верхню частину тіла за край ліжка, а тоді справу на себе взяла сила тяжіння, і Джералд Берлінгейм, з яким Джессі якось у ліжку їла ванільно-апельсинове морозиво, повалився назад, колінами вгору й головою вниз, ніби малий незграба, що намагається вразити друзів під час вільного плавання в басейні Християнської організації для молоді. Від звуку, з яким його череп зіткнувся з твердою деревиною підлоги, Джессі знову скрикнула. Пролунало так, наче об край кам'яної миски розбили величезне яйце. Вона б усе віддала, тільки б не чути цього.

Тоді настала тиша, яку розривав лише далекий рев бензопили. Перед широко розплющеними очима Джессі в повітрі розпускала велика сіра троянда. Пелюстки росли й росли, і коли вони нарешті зімкнулися навколо неї, наче курні крила величезних безбарвних молей, на якийсь час закриваючи все навколо, єдиним чітким почуттям у неї була **вдячність**.

² 1 дюйм ≈ 2,5 см.

³ Дуже, занадто (фр.).

⁴ «Memoirs of a Woman of Pleasure», здебільшого відомий як «Fanny Hill» (1748), — роман англійського письменника Джона Кліленда, який називають «першою англійською прозовою порнографією», «першою порнографією у формі роману». Книга не містила прямих вульгаризмів, лише евфемізми, проте була однією з найбільш переслідуваних та заборонених.

⁵ Н0 — типорозмір у залізничному моделюванні, що використовує масштаб 1:87.

⁶ *Gloria Steinem* — американська журналістка, феміністка та політична активістка. У 1960-х — 1970-х роках була визнаною лідеркою американського феміністичного руху.

⁷ *Quod erat demonstrandum* — що й варто було довести (лат.).

⁸ 1 фунт ≈ 0,45 кг.

⁹ *Baby Huey* — мультиплікаційний персонаж у роботах студії *Paramount Pictures*: наївне каченя-переросток.

¹⁰ Згідно з відповідною теорією особистості, люди діляться на типи А і Б. Перші — більш конкурентні, організовані, амбітні, нетерплячі, агресивні, другі — навпаки, більш розслаблені, не такі невротичні.

¹¹ *Harry Reasoner* — американський журналіст, коментатор і ведучий програми «60 Minutes».

¹² *J. W. Dant* — американська марка віскі.

2

Джессі була ніби в довгому холодному коридорі, наповненому білим туманом. Коридорі, сильно скошеному набік, як ті, у яких опиняються люди з фільмів і телесеріалів, на кшталт «Жахиття на вулиці В'язів» чи «Сутінкової зони». Вона стояла гола, їй дошкуляв холод, боліли м'язи, особливо на спині, шиї та плечах.

«Мені треба забратися звідси, бо я зараз виблюю, — подумала Джессі. — Живіт крутить від туману й вогкості».

(Хоча вона знала, що річ не в тумані й вогкості.)

«А ще щось не так із Джералдом. Не пам'ятаю точно, що саме, але, здається, йому погано».

(Хоча вона знала, що «погано» — не зовсім те слово.)

Проте, що дивно, якась інша частина її насправді зовсім не хотіла покидати скошений мрячний коридор. Та частина натякала, що їй буде набагато краще залишитися тут. Якщо Джессі піде, то пошкодує. Тож вона ще якийсь час не поспішала.

Зрештою рухатися її змусив собачий гавкіт. Він був украй гидкий, низовий, але у верхніх регістрах розкришувався на пронизливі виски. Щоразу, як він зривався з пащі тварини, здавалося, наче вона блює жменею гострих скалок. Джессі вже раніше чула той гавкіт, хоча було б краще — набагато краще, правду кажучи, — якби вона могла не пригадувати, коли саме, де саме і що в ту мить відбувалося.

Та принаймні це змусило її рухатися — лівою, правою, раз-два-три, — і раптом до Джессі дійшло, що вона чіткіше бачитиме крізь туман, якщо розплющить очі, тож так і зробила. І побачила не якийсь моторошний коридор із «Сутінкової зони», а головну спальню їхнього літнього будиночка на північному березі Кашвакамаку — території, також відомої як бухта Нотч. Джессі подумала, що холод відчула, мабуть, через те, що одягнута лише в трусики бікіні, шия й плечі болять, бо вона прикута до ліжка, а поперек сповз, коли знепритомніла. Жодних перекошених коридорів, жодної мрячної вогкості. Реальний був лише пес. Який досі вигавкував на всю свою дурнувату голову. Тепер звук ніби наблизився до будинку. Якщо Джералд це почує...

Від думки про Джералда Джессі пересмикнуло і по зсудомлених біцепсах та трицепсах спіраллю пронеслися складні чуттєві іскорки. Дійшовши до ліктів, ці пощипування зблякли, і зі сп'янілою тривогою людини, яка щойно прокинулася, Джессі усвідомила, що її руки майже зовсім заціпилися, а за долоні могли б спокійно правити рукавички, набиті затвердлим картопляним пюре.

«Болітиме», — подумала вона, і все повернулося... особливо образ Джералда, що сторчголов пірнає з краю ліжка. Її чоловік на підлозі, мертвий або непритомний, а вона лежить тут на ліжку, роздумує, яке ж це занудство, що аж руки в неї заціпилися. Наскільки ж можна бути егоїстичною, егоцентричною?

«Якщо він мертвий, то, бляха, сам винен», — промовив прямолінійний голос. Він спробував докинути ще кілька гірких зернин істини, але Джессі його заткнула. У досі не до кінця свідомому стані роздивитися глибокі архіви сховищ пам'яті їй було простіше, тож Джессі раптом усвідомила, чий то голос — трішки гугнявий, різкуватий, завжди на межі саркастичного смішка. Цей голос належав Рут Нірі, її співжителю з коледжу. Усвідомивши це, Джессі зрозуміла, що не дивується. Рут завжди щедро ділилася своїми порадами, і ті поради обурювали її дев'ятнадцятирічну сусідку з Фалмут-Форсайду, якій ще молоко на губах не обсохло... у чому, безумовно, і полягала головна чи принаймні побічна ідея. Наміри Рут завжди були добрі, і Джессі не сумнівалася, що сама Рут дійсно вірить у шістдесят відсотків того, що каже, а також справді робить сорок відсотків речей, про які заявляє. Щодо сексу частка була навіть вища. Рут Нірі, перша жінка на пам'яті Джессі, яка зовсім відмовилася голити ноги й пахви. Рут, що якось набила наволочку подушки ненависної старости поверху піною для вагінального спринцювання з полуничним запахом. Рут, яка просто так відвідувала всі студентські мітинги й експериментальні студентські вистави. «Дівулю, якщо все інше буде зле, то хоч якийсь гарненький хлопчик там роздягнеться, — говорила вона шокованій, проте захопленій Джессі після того, як прийшла з якоїсь студентської акції під назвою "Син Ноевого папуги". — Ну, я не маю на увазі, що таке *завжди* трапляється, але зазвичай так. Я думаю, для цього й існують п'єси, які пишуть і ставлять студенти — щоб пацани й дівчулі могли на людях роздягатися й цілуватися».

Джессі роками не згадувала про Рут, а тепер та опинилася в її голові, роздавала свої крихти мудрості, як і колись. Ну а чому б і ні? Хто більш кваліфікована людина в порадах для психічно збентежених і емоційно стурбованих, ніж Рут Нірі, яка після Нью-Гемпширського університету пережила три шлюби, дві спроби самогубства й чотири реабілітації від алкогольної та наркотичної залежностей? Стара добра Рут, ще один блискучий приклад того, наскільки успішно колишнє Покоління Любові переходить у середній вік.

— Господи, саме те, що треба, якась Дорога Еббі з пекла¹³, — промовила Джессі, і густа й в'язка інтонація голосу налякала її ще більше, ніж відсутність чуття в руках.

Вона спробувала смикнути себе в більш-менш сидяче положення, у якому перебувала щойно перед тим, як Джералд вирішив трішки напоказ попірнати головою вниз (той страшний тріскучий звук, ніби яєчної шкаралупи, був же частиною її сну, правда? Вона молилася, щоб це був сон), і думки про Рут заглушив раптовий напад паніки, коли Джессі не вдалося поворухнутися бодай трішки. У м'язах знову закрутилися спіральні пощипування, але більше нічого не сталося. Руки так і висіли вгорі й позаду неї, незворушні, дерев'яні, наче рубанці клена. Туман у голові розвіявся (як вона помітила, паніка дає добрячої фори нашатирному спирту), а серце перемкнулося на наступну передачу, проте більше нічого. Якусь мить у Джессі перед очима мерехтів живий образ, вирваний з якогось давнього підручника історії: люди стоять навколо молодої жінки, сміються й показують на неї пальцями. Голова й руки жінки закріплені в колодках, вона згорблена, наче відьма з казок, а волосся висить у неї над обличчям, ніби каптур покаяльниці.

«Її звати Господинька Берлінгейм, і її карають за те, що вдарила свого чоловіка, — спало на думку Джессі. — Вони карають Господиньку, тому що не можуть дістати ту, хто насправді відповідальна за удар... ту, у якої голос як у моєї колишньої сусідки по кімнаті в коледжі».

Та чи підхоже тут просто слово «вдарила»? Хіба правильніше не те, що вона зараз ділить спальню з мерцем? Хіба правильніше не те, що, не враховуючи пса, місцевість бухти Нотч зараз зовсім безлюдна? І вона почне кричати, їй відповість лише гагара? Лиш вона — і більш нічого?

Саме ця думка, з дивним відлунням «Ворона» По, привела Джессі до раптового усвідомлення, у яку ж ситуацію вона самотужки вскочила, і тоді її зненацька охопив уже повноцінний бездумний жах. Приблизно двадцять секунд (якби її запитали, скільки протривав той напад паніки, вона б припустила хвилин зо три чи радше всі п'ять) Джессі повністю перебувала в його лабетах. Глибоко всередині неї залишався тонкий шворінь раціональної свідомості, та він був безпомічним — просто переляканий спостерігач, що дивиться, як жінка звивається на ліжку, як розлітається її волосся від шарпання головою в заперечному жесті, слухає її хрипкі перелякані крики.

Усе це припинив глибокий безживний біль в основі шиї, одразу над місцем, де починається ліве плече. М'язовий спазм, із тих гірших, що їх качки називають «конякою Чарлі». Стогнути, Джессі відкинула голову на розділені махагонієві планки, що складала узголів'я ліжка. Розтягнуті м'язи закам'яніли в напруженому фіксованому згині й здавалися твердими, як камінь. Голочки й шпильки, які через її зусилля уразили руки аж до долонь, ховалися на тлі цього страшного болю, і Джессі зрозуміла, що, впираючись в узголів'я, лише посилює тиск на перевтомлені м'язи.

Інстинктивно, не надто роздумуючи над тим, що робить, Джессі вперлася п'ятами в покривало, підняла сідниці й відштовхнулася ногами. Лікті зігнулися, а тиск з плечей і верхньої частини рук спав. За мить коняка Чарлі в дельтоподібних м'язах почала відступати. Джессі довго й хрипко видихнула від полегшення.

За дверима пронісся вітер (Джессі помітила, що він уже трохи переріс стадію леготу), зітхаючи серед сосон на пагорбі між будинком і озером. Зовсім неподалік від кухні (яка наразі Джессі здавалася взагалі іншим усесвітом) двері, які їм із Джералдом не дійшли руки зачинити щільно, лупились об розбухлий одвірок. Один раз, другий раз, третій раз, четвертий. Це були єдині звуки. Лиш вони — і більш нічого. Пес припинив гавкати, принаймні поки що, а бензопила припинила ревіти. Навіть у гагари, здавалося, настала перерва на каву.

Образ озерної гагари, що попиває каву, мабуть, паралельно плаваючи в кулері з водою й базикаючи з іншими пані гагарами, спричинив у Джессі в горлі порошокний крекіт. У менш неприємних умовах цей звук можна було б назвати смішком. Він розвіяв рештки паніки, і хоч вона все одно залишалася переляканою, проте зараз була

в змозі керувати своїми думками й діями. Також він залишив на язичку гидуватий металевий присмак.

«Це адреналін, дівулю, чи які там ще секреції залоз випускає тіло, коли пускаєш пазурі й починаєш дертися по стінах. Якщо тебе хто колись запитає, що таке паніка, тепер знаєш, що відповісти: емоційна біла пляма, від якої почувашся так, наче насмокталася пригоршні монет».

Руки гули, а пощипування нарешті дісталось і пальців. Джессі кілька разів розтулила й стулила долоні, щоразу здригаючись. Вона почула слабкий брязкіт кайданок об стовпчики ліжка й на секунду замислилася, чи вони з Джералдом не подуріли. Зараз однозначно здавалося саме так, хоча вона не сумнівалася, що кожного дня по всьому світу тисячі людей грають у схожі ігри. Вона якось читала, що є сексуально розкуті людиська, які навіть підвішуються в себе в шафах і дрочать, доки постачання крові в мізки повільно скорочується до нуля. Така новина лише посилила її віру в те, що для чоловіків пеніс не стільки дар, скільки прокляття.

Але якщо це дійсно була лише гра (лиш вона — і більш нічого), чому Джералд раптом відчув потребу купити справжні наручники? Вельми цікаве запитання, чи не так?

«Можливо, але мені здається, воно не настільки важливе саме зараз. Джессі, ти так не думаєш?» — озвалася зсередини голови Рут Нірі. Дійсно неймовірно, у скількох напрямках одночасно може працювати людський мозок. На одному з них Джессі раптом почала загадуватися, що ж сталося з Рут, яку вона востаннє бачила десять років тому. Уже три роки, як вона не отримувала від неї жодної вістки. Останньою була листівка з молодим чоловіком в ошатному оксамитовому костюмі червоного кольору з брижами на шиї. Рот у чоловіка був розтулений, і звідти з певним натяком висолоплювався язик. «ОДНОГО ДНЯ МІЙ ПРИНЦ ЛИЗНЕ»¹⁴, — повідомляла листівка. «Нью-ейджівський дотеп», — пригадала свою тодішню думку Джессі. У вікторіанців був Ентоні Троллоп, у втраченого покоління Г. Л. Менкен, а нам залишилися непристойні вітальні листівки та хохми на наліпках на бампери: «ЯКЩО ЧЕСНО, Я РЕАЛЬНИЙ ХАЗЯЇН ДОРОГИ».

На листівці була затерта марка з Аризони, а також було написано, що Рут приєдналася до лесбійської комуни. Джессі ця новина не сильно здивувала. Вона навіть посмакувала думку, що її давня подруга,

яка могла і страшенно дратувати, і навіювати неочікувані й меланхолійні приємності (іноді одночасно), нарешті знайшла на величезній ігровій дошці життя комірку, висвердлену так, щоб туди входив її неоковирної форми гачок.

Джессі поклала листівку від Рут у верхню ліву шухляду свого столу, де тримала різну мішанину кореспонденції, на яку, найпевніше, не відповідатиме, і тоді вона востаннє до сьогодні думала про свою стару сусідку — Рут Нірі, яка жадала мати якусь «гарлідевідсонівську» махину, але так і не спромоглась опанувати механічну коробку передач, навіть на старому й покірному «форді-пінто» Джессі. Рут, яка навіть на четвертому році навчання часто губилася в кампусі Нью-Гемпширського університету. Рут, яка завжди плакала, коли забувала про щось на плиті і воно згорало начорно. Останнє траплялося настільки часто, що диво, як вона не спалила їхню кімнату — чи й увесь гуртожиток. Наскільки ж химерно, що той прямолінійний і впевнений голос у Джессі в голові виявився Рут.

Пес знову розгавкався. Він не наблизився, проте й не віддалився. Його власник точно не полює на птахів. Жоден мисливець не витримав би з таким рявкітливим цуцом. І якщо пес зі своїм господарем просто вийшли на денну прогулянку, як же так, що те валування долинає з одного й того ж місця протягом останніх хвилин п'яти?

«Бо ти тоді не помилилася, — прошепотів розум. — *Нема* господаря». Цей голос не належав ні Рут, ні Господиньці Берлінгейм і точно не був голосом, який Джессі вважала власним (яким би він не був). Цей дуже молодий і дуже наляканий. А ще, як і голос Рут, дивним чином знайомий. «Це просто бродячий пес, він тут один. Він тобі не допоможе, Джессі. Не допоможе *нам*».

Проте це, мабуть, надто похмура оцінка ситуації. Зрештою, Джессі ж не *знає*, чи собака бродячий, правда? Точно це невідомо. А доки це не стане відомо точно, вона відмовляється в це вірити.

— Не подобається — подайте на мене в суд, — тихо прохрипіла вона.

Разом із тим залишалося питання Джералда. Через паніку й подальший біль це якось вилетіло їй з голови.

— Джералде? — голос звучав сухо, ніби не тут. Джессі прокашлялася й спробувала знову: — Джералде!

Нічого. Нуль. Взагалі жодної реакції.

«Але це не означає, що він помер, тому візьми себе в руки, жінко, і тримайся міцно».

Джессі й *тримала* себе в руках, дякую, дуже дякую, і не мала ані найменшого наміру послаблювати цю хватку. І все одно вона почувала глибоку тривогу, що розросталася в грудях, схожа на якусь жахливу тугу за домом. Відсутність реакції Джералда не означає, що він помер, правда, проте це *означає*, що він непритомний, і це як мінімум.

«А *скоріш за все*, мертвий, — додала Рут Нірі. — Не хочеться, Джесс, пересирати тобі малину, серйозно, але ж ти не чуєш його дихання, правда? Ну тобто зазвичай, якщо людина знепритомніла, можна почути, як вона дихає. Вони ще так голосно сопуть і слиняться, правда ж?»

— А мені, блядь, звідки знати? — промовила Джессі, але це було по-дурному. Їй є звідки знати, бо більшу частину шкільних років вона з захопленням волонтерила в лікарні, і там швидко звикаєш до того, які звуки видають мертві: жодних. Рут знала все про час, який Джессі провела в Портлендській міській лікарні, — роки, які Джессі сама іноді називала «судновими», — але цей голос відав би про це, навіть якби Рут і не знала, бо це не голос *Рут*, а голос *Джессі*. Їй доводилося постійно нагадувати це собі, бо голос дивним чином постійно здавався окремим.

«Як ті, які ти вже раніше чула, — пробурмотів молодий голос. — Ті, які ти чула після темного дня».

Але Джессі не хотілося про це думати. *Узагалі ніколи* не хотілося. Хіба в неї й без того проблем не задосить?

Проте голос Рут має рацію: непритомні люди — особливо ті, що втратили свідомість через добрячий гепак у довбешку, — зазвичай дійсно похрюпують. Що означає...

— Мабуть, він таки мертвий, — сухо промовила Джессі. — Ага, так.

Вона схилилася ліворуч, рухаючись обережно, зважаючи на м'язи, які боляче спазмували в основі шиї з того боку. Не встигла Джессі витягнути на максимум ланцюг, що тримав правий зап'ясток, як побачила огрядну рожеву руку й половину долоні — останні два пальці, якщо точніше. То була правиця. Джессі це одразу зрозуміла, бо на пальці не було обручки. Вона розгледіла білі серпички нігтів. Джералд завжди дуже пишався своїми нігтями. Вона ніколи не

усвідомлювала, *наскільки* пишався, аж дотепер. Смішно, як іноді мало помічаєш. Як мало помічаєш, навіть коли вже думаєш, що бачила все.

«*Мабуть*, так, але я тобі от що скажу, золотко: наразі жальозі можеш опустити, бо мені більш дивитися не хочеться». Зовсім не хочеться. Проте відмовитися дивитися — розкіш, яку Джессі, принаймні наразі, не може собі дозволити.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ